

Sygn. akt IV KK 420/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Jerzy Steckiewicz

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jolanty Rucińskiej,
w sprawie **K.W.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 12 kwietnia 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, na
korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt X K .../15,

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięć
zawartych w jego punktach III oraz V i w zakresie czynu
przypisanego oskarżonemu w punkcie III sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R..**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w R. oskarżył K.W. o to, że:

I. w dniu 22 czerwca 2015 r. w R. przy ul. P. 13, w Centrum Handlowym

TESCO, zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze i kosmetyczne o łącznej wartości 457,67 zł na szkodę TESCO Polska Sp. z o.o. w K. 56, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne, podobne, za które był już skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w R. sygn. akt II K .../08 z dnia 26 czerwca 2008 r., za czyn z art. 283 § 1 k.k. i z art. 278 § 5 k.k. i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 marca 2011 r. do 26 marca 2013 r. z zaliczeniem okresu od dnia 27 maja 2007 r. do dnia 29 maja 2007 r.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w dniu 4 września 2015 r. w R., przy ul. P. 13 wykorzystując charakter samoobsługowego sklepu TESCO EXSTRA, zabrał w celu przywłaszczenia ze stoiska RTV tablet marki Samsung GALAXY TAB4 wraz z opakowaniem o wartości 799 zł oraz śrubokręt płaski 3 mm wartości 3,99 zł o łącznej wartości 802,99 zł na szkodę TESCO EXTRA Polska R., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne, podobne, za które był już skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w R. sygn. akt II K .../08 z dnia 26 czerwca 2008 r., za czyn z art. 283 § 1 k.k. i z art. 278 § 5 k.k. i inne na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 marca 2011 r. do 26 marca 2013 r. z zaliczeniem okresu od dnia 27 maja 2007 r. do dnia 29 maja 2007 r.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na rozprawie w dniu 31 marca 2016 r. oskarżony wystąpił z wnioskiem wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego wnosząc o wymierzenie za czyn opisany w punkcie I kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt II kary 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w R., wobec braku sprzeciwu prokuratora i pokrzywdzonego, wyrokiem z dnia 31 marca 2016 r. sygn. akt X K .../15, uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez konieczności prowadzenia postępowania dowodowego i uznał K.W.:

- w punkcie III wyroku (przyjmując nieprawidłowo ciągłość numeracji po opisie zarzutów) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I wyroku, a stanowiącego

przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie IV za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie V na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności, wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie VI na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania, w punkcie VII na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł o dowodzie rzeczowym, a w punkcie VIII orzekł w przedmiocie kosztów sądowych.

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 8 kwietnia 2016 r.

Kasację od tego wyroku wniósł w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Minister Sprawiedliwości- Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w punktach III i V wyroku, na korzyść skazanego K.W., zarzucił *rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 387 § 1 i 2 k.p.k., polegające na uwzględnieniu sprzecznego z wymogami prawa, wadliwie sformułowanego wniosku oskarżonego o wydanie wniosku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, któremu nie sprzeciwił się prokurator i pokrzywdzony, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego, to jest art. 278 § 1 k.k. polegającego na skazaniu K.W. w punkcie I wyroku (winno być w pkt III wyroku – uwaga SN) za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy w dacie wyrokowania w tej sprawie, czyn ten stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., a w konsekwencji wymierzeniu mu w punkcie V wyroku, z obrazą art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności.* Powołując się na powyższe, skarżący wniósł uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Słusznie wskazuje skarżący, że Sąd Rejonowy w R. orzekając na rozprawie w trybie art. 387 § 2 k.p.k., nie dokonał prawidłowej kontroli wniosku złożonego przez oskarżonego w trybie art. 387 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, co skutkowało uwzględnieniem tego wniosku w całości i wymierzeniem za czyn mu przypisany w punkcie III wyroku, a opisany w punkcie I, z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy czyn ten w dacie wyrokowania stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 Kodeksu wykroczeń.

Wskazać należy, że czyn zarzucony K. W. w punkcie I wyroku polegał na tym, że w dniu 22 czerwca 2015 r. w R. w Centrum Handlowym TESCO dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia o wartości 457,67 zł. Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 119 § 1 k.w., popełnia wykroczenie kradzieży ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. W dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy w R. minimalne wynagrodzenie, zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r., w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1385) wynosiło 1850 zł, a więc $\frac{1}{4}$ takiego wynagrodzenia wynosiła 462,50 zł.

Zaskarżony wyrok zapadł więc z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 1 i 2 k.p.k., konsekwencją czego było naruszenie prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 k.k. oraz art. 119 § 1 k.w. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w R. w części czyli dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie III i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Orzekając ponownie Sąd weźmie pod uwagę powyższe wskazania, iż czyn oskarżonego może być oceniany jedynie w kontekście czynu z art. 119 § 1 k.w., a nie przestępstwa. W takiej sytuacji skoro nie jest możliwe przy ponownym rozpoznaniu orzeczenie kary łącznej, o której mowa w art. 85 k.k., to Sąd Najwyższy uchylił jedynie orzeczenia zawarte w zaskarżonym wyroku w punkcie V, jednakże nie wydał rozstrzygnięcia następczego w tym zakresie. Należy jedynie zauważyć, że w sprawie tej nie doszło do obrazy art. 85 k.k. i art. 86 § 1

k.k., gdyż Sąd orzekł karę łączną zgodnie z regułami wynikającymi z tych przepisów. Całkowicie inną kwestią jest bowiem to, że orzeczona kara jednostkowa, za przypisane oskarżonemu przestępstwo w punkcie III wyroku, nie powinna zostać orzeczona, co zostało wskazane powyżej.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

kc